

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2981/06
28.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионалног центра Ниш број 413-56/06-Т-ПДВ од 24.05.2006. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Лесковац број 47-17/06-58-010-3 (треба: 47-17/2006-058-001) од 17.04.2006. године, којим је тужиоцу, као пореском обвезнику, утврђен за порески период од 01.07.2005. до 30.09.2005. године порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 54.751,00 динара, као и обавеза ПДВ за исти порески период у износу од 54.751,00 динара и наложено је тужиоцу да сам обрачуна и уплати камату од датума доспећа обавезе за уплату до датума уплате ПДВ, као и да пословне евиденције ПДВ у свему усагласи са тачком 1. диспозитива првостепеног решења.

У тужби, којом оспорава законистост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбом члана 10. став 1. тачка 1. и 3. Закона о управним споровима, тужилац оспорава чињенично стање утврђено у поступку и истиче да није испитан ни један сведок, да у поступку није вршено утврђење банкарске провизије која је евидентна на изводима, као и да није извршен увид ни у један спис предмета, а да записник, како га је теренски орган сачинио, ни по ком основу не може да буде основ за интервенцију и рад пореске полиције, јер је подложен провери другостепеног органа по поднетој жалби, те да се поступало противно одредби члана 135. и 136. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а у допуни тужбе из предмета У. 2980/06, који се односи и на оспорено решење у овом предмету, прилаже налаз вештака у поступку обезбеђења доказа од 28.07.2006. године.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца, изјављену на решење првостепеног органа, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је у поступку теренске контроле, везане за промет преко уплатног рачуна који се односи на промет и приход од регистроване адвокатске делатности тужиоца и испуњења услова за евидентирање пореског обвезника за ПДВ, правилно, по налажењу суда, утврђено да је тужилац у контролисаном периоду од 01.07.2005. до 30.09.2005. године остварио укупан приход од адвокатских услуга у износу од 304.174,11 динара, од чега су евидентирани приходи у износу од 193.500,00 динара, а неевидентирани приходи у износу од 110.674,11 динара. У поступку је такође утврђено да тужилац, као порески обвезник, није обрачунао и уплатио порез на додату вредност за исти порески период, а што је супротно одредби члана 37. став 1. тачка 3. и 4. Закона о ПДВ («Службени гласник РС» бр. 84/04 и 61/05), према којој је обвезник дужан да води евиденцију у складу са овим Законом и обрачунава и плаћа ПДВ и подноси пореске пријаве, као и одредби члана 50. став 1. истог Закона, којом је прописано да обвезник подноси пореску пријаву надлежном пореском органу на прописаном обрасцу у року од 10 дана по истеку пореског периода. Правилно је, по оцени суда, тужени орган нашао да тужилац није у поступку доказао постојање трошкова због којих би била умањена његова обавеза.

Суд је посебно ценио наводе тужбе према којима је орган поступао супротно одредбама члана 135. и члана 136. Закона о општем управном поступку, те је нашао да они нису основани, јер по налажењу

члана 130. Закона о општем управном поступку, па је нашао да они нису основани, јер, по налажењу суда, у конкретном случају није било претходног питања о коме би у поступку требало одлучивати, а наводи допуне тужбе у смислу чл. 38. ст. 1. ЗУС-а, без значаја за одлуку суда у овом управном спору.

Са свега напред изложеног, Врховни суд Србије је нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано и, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 28.11. 2007. године, У.бр. 2981/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК